

Косара Бокшан

Косара Бокшан ([франц. *Kossa Bokchan*](#); [Берлин](#), [1. јануар 1925](#) — [Београд](#), [21. новембар 2009](#)) је била српска сликарка која је живела у [Паризу](#).

Биографија

Са три године са родитељима, оцем Славком Бокшаном и мајком Хеленом Гертрудом Јариус, преселила се у Београд. Сликаство је почела да учи за време Другог светског рата код [Младена Јосића](#), а 1944. године у атељеу [Зоре Петровић](#). Следеће године уписује Академију ликовних уметности у класи проф. [Ивана Табаковића](#). Са неколико студената из своје класе, [Петром Омчикусом](#) (будућим супругом), [Мићом Поповићем](#), [Батом Михаиловићем](#), [Вером Божичковић](#), [Љубинком Јовановић](#), [Милетом Андрејевићем](#), 1947. одлази у [Задар](#) када настаје наша прва послератна уметничка комуна - '[Задарска група](#)'. Први пут је излагала 1950. године на УЛУС-овој изложби у Београду, а самостално 1952. у истој галерији. Те године је са Петром Омчикусом отишла у Париз у коме се дефинитивно настањују са сталним летњим боравцима у [Вела Луци](#) на [Корчули](#) од почетка шездесетих година. У Паризу први пут излаже 1954. Самостално је излагала у Лилу, Паризу, Стразбуру, Риму, Нансију, Новом Саду, Нишу, Загребу, Скопљу, Титограду итд. Имала је ретроспективну изложбу у Музеју савремене уметности у Београду 2001. године.

Сликаство

Косара Бокшан је прошла кроз неколико сликарских фаза. Иако краткотрајна, задрска епизода показала жељу да слика изван догми социјалистичког реализма бирајући теме пејсажа и портрета, за разлику од рада на Академији када је сликала аранжиране 'мртве природе' и 'скелете'. Стилски, тада је припадала експресивном реализму. Већ на првим изложбама у Београду показује видно одступање од естетике соцреализма, а пресељење у Париз дефинитивно је усмерава према савременим ликовним токовима, пре свега ка геометријској и лирској апстракцији, а постепено се приближавала и енформелу. После 1961. године она се враћа реализму на специфичан начин који је карактеристичан за 'париску школу' - а назван је апстрактни натурализам (Michel Ragon). Коначно, она се, уз ликовни подстицај византијске традиције, окреће митској симболичкој форми која њеној уметности даје дефинитивни ауторски израз.